

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/277/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113237596
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1113237596.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej, v právnej veci žalobkyne: H.. C. G., F.. XX.XX.XXXX, Q. XXXX/X, T., zastúpenej: Ing. Ľubomír Géze, nar. 02.08.1959, Tupolevova 1079/1, Bratislava proti žalovanému: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, Račianska ul. 71, Bratislava, o náhradu škody, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 11. júna 2019 č.k. 18C/214/2013-123 v spojení s opravným uznesením zo dňa 17. septembra 2019 č.k. 18C/214/2013-150, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom zamietol súd prvej inštancie žalobu, ktorou sa žalobkyňa proti žalovanému domáhala náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 Eur titulom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania. Konštatoval, že žalobkyňa označila za skutkové okolnosti tvoriace dôvod vzniku škody uznesenie o vznesení obvinenia Okresného úradu justičnej polície PZ Partizánske ČVS: OUJP-241/2000 BNa zo dňa 22.09.2003 ako aj podanie obžaloby Okresnou prokuratúrou Partizánske dňa 14.06.2004, na základe ktorej bolo vedené na Okresnom súde Topoľčany č. k. PE 1T 93/2004 súdne konanie a ktorým bola žalobkyňa spod obžaloby oslobodená rozsudkom č. k. PE 1T 93/2004-247 zo dňa 15.04.2005, ktoré žalobkyňa označila za nezákonné rozhodnutia. V oboch prípadoch k skutkovým okolnostiam, ktoré majú tvoriť právny základ nároku, preukázateľné došlo pred účinnosťou zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci na základe čoho bolo potrebné uplatnený nárok žalobkyne, s poukazom na prechodné ustanovenie tohto zákona § 27, posudzovať podľa doterajších predpisov, ktorým je zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Pritom nie je podstatné, že konanie a samotné rozhodnutie, v dôsledku ktorého bolo nezákonné rozhodnutie zrušené oslobodzujúcim rozsudkom alebo uznesením o zastavení trestného stíhania sa uskutočnilo a k vydaniu rozhodnutia došlo za účinnosti iného právneho predpisu, podstatný je okamih vydania nezákonného rozhodnutia. Uviedol, že uznesenie o vznesení obvinenia a ani podanie obžaloby nie je možné kvalifikovať ako nesprávny úradný postup a mal za to, že v danom prípade nie je daný základ právneho nároku v podobe nesprávneho úradného postupu orgánov činných v trestnom konaní, nakoľko ich hodnotiacia činnosť v rámci rozhodovania o vznesení obvinenia bola "konzumovaná" vydaním rozhodnutia o vznesení obvinenia. Podanie obžaloby je rozhodnutím sui generis, voči ktorému nie je možné podať opravný prostriedok a preto nenapĺňa ani skutkovú podstatu nezákonného rozhodnutia, ktorým sa končí fáza prípravného konania, je výsledkom vykonaného šetrenia v rámci prípravného konania. O dôvodnosti obžaloby, a teda o správnosti postupu vyšetrovacích

orgánov v prípravnom konaní vrátane prokurátora, rozhoduje súd svojím rozhodnutím. Po právnej stránke vec posúdil podľa § 27 ods. 1, ods.2 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa § 1 ods.1, ods.2, § 2, § 3, § 4 ods. 1, ods.2, § 5 ods.1, § 9 ods.1, ods.2, § 10, § 18, § 22 zákona č. 58/1969 Zb. Dovodil, že orgánom oprávneným zastupovať žalovanú v predmetnom konaní má Ministerstvo spravodlivosti SR bez ohľadu na to, ktorý orgán činný v trestnom konaní vydal rozhodnutie, ktoré zakladá alebo je spôsobilé založiť zodpovednosť štátu za škodu podľa uvedeného zákona. Konštatoval, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy zákon v žiadnej podobe neupravuje avšak v prípade obmedzenia osobnej slobody v súvislosti s výkonom väzby a trestu je možné sa jej náhrady domáhať na základe Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd podľa čl.5.ods.5 Dohovoru, podľa ktorého každý kto bol zatknutý alebo zadržaný v rozpore s ustanovením tohto článku, má nárok na odškodnenie. V danom prípade žalobkyňa nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nespája s obmedzením osobnej slobody a preto nie je daný ani právny základ nároku na jej náhradu. Poukázal na to, že žalovaným bola vznesená námietka premlčania nároku žalobkyne s poukazom na skutočnosť, že žalobkyňa si svoj nárok uplatnila na súde po uplynutí premlčacej lehoty, pričom aj k samotnému predbežnému prerokovaniu nároku pred orgánom zastupujúcim štát pristúpila až po uplynutí premlčacej lehoty. V tejto súvislosti sa stotožnil s argumentáciou žalovaného ohľadom premlčania nároku na náhradu škody, nakoľko náhrada škody, podlieha premlčaniu v trojročnej premlčacej lehote podľa § 22 ods. 1) zákona. Premlčacia lehota začína plynúť okamihom doručenia rozhodnutia ktorým bolo zrušené nezákonné rozhodnutie, t. z. okamihom doručenia uznesenia o zastavení trestného stíhania. Na základe vykonaného dokazovania bolo preukázané, že uznesenie o zastavení trestného stíhania nadobudlo právoplatnosť dňom 04.05.2010. Žalobkyňa resp. jej právny zástupcov bol doručený dňa 30.04.2010. To znamená, že týmto dňom začala plynúť trojročná premlčacia lehota na uplatnenie nároku na súde. Premlčacia lehota vzhľadom k uvedenému by teda uplynula dňom 30.04.2013. Žalobkyňa požiadala na základe žiadosti podanej dňa 02.05.2013 o predbežné prerokovanie nároku avšak po uplynutí zákonnej premlčacej lehoty, preto okolnosť jej prerokovania nemá žiaden vplyv na prerušenie plynutia premlčacej lehoty. Uzavrel, že v danom prípade nárok na náhradu škody bol premlčaný, a preto na námietku žalovaného bol povinný prihliadnuť, taktiež v konaní nebol preukázaný základ právneho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v dôsledku čoho žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá sa domáhala jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, z dôvodu, že neboli splnené procesné podmienky, keď pojednával nezákonný sudca, súd porušil jej právo na spravodlivý proces, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Mala zato, že vo veci konal nezákonný sudca, keď dňa 04. 11. 2013 bola žaloba náhodným výberom pridelená JUDr. Hausleitnerovej, ktorá bol jej zákonným sudcom; následne však začala pojednávať JUDr. Hlistová ako tretia zákonná sudkyňa. Poukazovala na to, že aby mohlo dôjsť k zmene zákonného sudcu, musia byť kumulatívne splnené obe podmienky a to súlad so zákonom a s rozvrhom práce. Uvedená zmena musí byť uložená do spisu a žalobca musí byť o tom oboznámený. Podľa jej názoru ministerstvo spravodlivosti nie je správne pasívne legitimovaný subjekt. Považovala za nesprávnu aplikáciu zákona č. 58/1969 Zb., pretože konanie podľa nej malo prebiehať podľa zákona č. 514/2003 Z.z., a to z dôvodov, že škoda vznikla 04. 05. 2010, kedy rozhodnutie o zrušení trestného stíhania nadobudlo právoplatnosť, dňa 15. 04. 2005 okresný súd rozhodol o oslobodení na základe dôkazov, ktoré vykonal na hlavnom pojednávaní, dňa 22. 03. 2005 Okresná prokuratúra Topoľčany podala odvolanie voči rozsudku, kde odignorovala dôkaznú situáciu, ktorá bola na okresnom súde. Z vývoja tohto prípadu je dôležitý dátum 23.06. 2005, ktorý je možné považovať za pokračovanie nezákonných rozhodnutí prokuratúry a je možné, že toto bol ten dátum, od ktorého je možné odvíjať nezákonný postup, voči ktorému sa v konaní odvoláva. Je nutné individuálne posúdiť, či z hľadiska vzniku škody bolo relevantné pretrvávajúce nezákonné úradné postupy aj v čase po nadobudnutí účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z. K počítaniu lehoty uviedla, že dňa 04. 05. 2010 nadobudlo právoplatnosť uznesenie okresnej prokuratúry a v tomto prípade je nutné pracovať s dátumom právoplatnosti, pretože pred ňou malo toto uznesenie hodnotu iba papiera, na ktorom bolo vytlačené. Rozhodujúce podľa nej je to, aby sa preukázala vedomosť o škode, teda kedy sa poškodený dozvedel o vzniku škody určitého druhu a rozsahu do takej miery, aby mohol svoj nárok uplatniť v návrhu na súde a toto nie je možné podať bez toho, aby ste nemali právoplatné rozhodnutie prokurátora. Uviedla, že generálna prokuratúra na žiadosť o predbežné prerokovanie nároku neodpovedala, tak čakala 6 mesiacov, aby mohla podať žalobu. Dátum 02. 11. 2013 vychádzal na sobotu, a tak prvý pracovný deň bol 04. 11. 2013 kedy žalobu osobne podala, čím splnila termín. Namietala, že

by nebol preukázaný základ právneho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, keď o tom ani nebolo pojednávané a nebola ani vypočítaná, o čom ako dôkaz svedčí zápisnica z pojednávania.

3. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.), a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

4. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie správne na základe § 27 zákona č. 514/2003 Z.z. aplikoval relevantné ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb. vzhľadom k tomu, že nezákonné rozhodnutie, ktorým bolo uznesenie o vznesení obvinenia, bolo vydané dňa 22.09.2003, teda pred účinnosťou zákona č. 514/2003 Z.z. Ako na to správne poukázal súd prvej inštancie, podstatný je okamih vydania nezákonného rozhodnutia, a nie okamih vydania resp. právoplatnosti uznesenia o zastavení trestného stíhania. Žalobkyňa sa preto nenáležite dovoľáva použitia zákona č. 514/2003 Z.z. na posúdenie premlčania. Správny je i záver súdu prvej inštancie, že v danom prípade nebol daný právny základ nároku v podobe nesprávneho úradného postupu. Za správny považuje odvolací súd aj záver súdu prvej inštancie, že obžalobu nemožno považovať za nezákonné rozhodnutie zakladajúce zodpovednosť štátu za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb.

5. Z ustanovenia § 22 zákona č. 58/1969 Zb. vyplýva, že v prípade nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu zákon stanovuje kombináciu subjektívnej a objektívnej premlčacej doby. Subjektívna premlčacia doba na jeho uplatnenie je určená na tri roky a začína plynúť odo dňa, kedy sa poškodený dozvedel o škode. Pre prípady, kedy je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie nezákonného rozhodnutia, posúva sa začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby k okamihu doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia poškodenému, a to bez zreteľa na akékoľvek ďalšie okolnosti. V prípade ak ide o škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia má rozhodnutie, ktorým bolo trestné stíhanie zastavené alebo ktorým bol obžalovaný spod obžaloby oslobodený, obdobné účinky ako zrušenie rozhodnutia, a preto trojročná subjektívna premlčacia doba začína plynúť od doručenia rozhodnutia poškodenému (obžalovanému, obvinenému), ktorým bolo zastavené trestné stíhanie alebo ktorým bol oslobodený spod obžaloby.

6. V prípade ak ide o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zákon č. 58/1969 Z. osobitne neupravuje plynutie premlčacej doby na uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy, a preto sa použije na základe § 20 zákona č. 58/1969 Zb. úprava Občianskeho zákonníka a nárok sa podľa § 101 Občianskeho zákonníka premlčí vo všeobecnej 3-ročnej premlčacej dobe. Uvedené závery vyplývajú z ustálenej súdnej praxe prezentovanej predovšetkým rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 191/2017, na ktorý odkazuje aj ďalšia rozhodovacia činnosť (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. Zn. 4Cdo 34/2018). Pokiaľ teda uznesenie o zastavení trestného stíhania nadobudlo právoplatnosť dňa 04.05.2010, nasledujúcim dňom začala plynúť 3-ročná premlčacia doba, ktorá mala uplynúť dňa 05.05.2013, avšak jej plynutie spočívalo; nie však po dobu (až) 6 mesiacov, ako sa žalobkyňa domnieva; ale po dobu od podania žiadosti na predbežné prerokovanie dňa 02.05.2013 do 11.09.2013, kedy bolo skončené prerokovanie žiadosti dorúčením odpovede zo dňa 28.08.2013 (§ 22 ods. 3 zákona č. 58/1969 Zb.) Zvyšok premlčacej doby (4 zostávajúce dni) následne uplynul dňom 15.09.2013 a žaloba bola podaná až 04.11.2013, teda po uplynutí premlčacej doby. Správny je preto záver súdu prvej inštancie, že žalovaným bola námietka premlčania vznesená dôvodne, pričom vo svojom odvolaní žalobkyňa neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali odlišné právne posúdenie tejto otázky odvolacím súdom. Odvolanie žalobkyne tak nebolo; z hľadiska ňou uplatňovaných odvolacích dôvodov a ich obsahového vymedzenia; spôsobilé spochybniť správnosť tohto záveru súdu prvej inštancie a v odvolacom konaní neboli zistené; a ani uplatnené; také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o premlčaní žalobkyňou uplatňovaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy.

7. Nemožno však považovať za správny právny záver súdu prvej inštancie, že nebol daný právny základ nároku žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 58/1969 Zb. Pokiaľ ide o právny základ odškodnenia nemajetkovej ujmy vzniknutej väzbou, tento vychádza z čl. 5 ods. 1 a 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Pokiaľ však ide o odškodnenie nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie, toto má svoj základ v čl. 46 ods. 3 Ústavy SR a čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv, ako to konštatoval Ústavný súd SR vo svojom náleze sp.zn. III. ÚS 754/2016.

8. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol

určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Podľa ods. 4 uvedeného ustanovenia zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce.

9. Zo stabilnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že za zákonného sudcu treba považovať sudcu, ktorý spĺňa zákonom určené predpoklady na výkon sudcovskej funkcie, bol natrvalo alebo dočasne pridelený na výkon funkcie k určitému súdu, jeho funkcia nezanikla a bol určený na prerokovanie konkrétnej veci v súlade s rozvrhom práce súdu. Inak vyjadrené, zákonným sudcom je sudca (samosudca alebo člen senátu) miestne, vecne a funkčne príslušného súdu, ktorý má vo veci konať podľa rozvrhu práce prijatého v súlade so zákonom.

10. Zásada zákonného sudcu predstavuje v právnom štáte jednu zo základných garancií nezávislého a nestranného rozhodovania súdu a sudcu. Táto zásada je ústavnou zárukou pre každého účastníka konania, že v jeho veci bude rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to povolaní podľa vopred známych pravidiel, ktoré sú obsahom rozvrhov práce upravujúcich pridelovanie súdnych prípadov jednotlivým sudcom tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený (pre rôzne dôvody a rozličné účely) výber súdov a sudcov "ad hoc" (m. m. I. ÚS 239/04, IV. ÚS 257/07). Rozhodovanie veci zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV. ÚS 345/09).

11. Prvoradým účelom základného práva na zákonného sudcu vyplývajúceho z čl. 48 ods. 1 Ústavy SR je zabrániť tomu, aby súd, ktorý má konkrétnu vec prerokovať a rozhodnúť, bol obsadený spôsobom, ktorý by sa dal označiť za svojvoľný alebo prinajmenšom za účelový.

12. Z obsahu spisu vyplýva, že vec bola pôvodne pridelená zákonnej sudkyňi JUDr. Helene Hausleitnerovej. Na základe Dodatku číslo 2 k rozvrhu práce na rok 2015 zo dňa 11. 03. 2015, ktorý je založený v spise na čl. 37 až 39, boli veci, ktoré napadli na občianskoprávnom úseku do súdneho oddelenia 18C pridelené sudkyňi JUDr. Helene Kožíkovej, o čom svedčí potvrdenie zo dňa 16. 03. 2015 na čl. 40. Následne Dodatkom číslo 5 k rozvrhu práce na rok 2015 zo dňa 09.07.2015, ktorý je založený v spise na čl. 41 až 43, boli prerozdelené náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov všetky nevybavené veci z oddelenia 18C do oddelení všetkých sudcov občianskoprávneho úseku s výnimkou oddelenia 5C, a to pomerovým číslom 1. Podľa potvrdenia zo dňa 14.07.2015 na čl. 44 bola predmetná vec pridelená ako zákonnému sudcovi JUDr. Beáte Bizoňovej. Dodatkom číslo 9 k rozvrhu práce na rok 2015 zo dňa 04. 12. 2015, ktorý je založený v spise na čl. 45 až 47 bola sudkyňa JUDr. Zuzana Hlístová pridelená na rozhodovanie vo veciach občianskoprávných v súdnom oddelení 18C a podľa potvrdenia založeného v spise na čl. 48, bola jej dňa 08. 12. 2015 predmetná vec pridelená ako zákonnej sudkyňi.

13. S poukazom na vyššie uvedené podľa názoru odvolacieho súdu v predmetnej veci bol zákonný sudca určený v súlade s rozvrhom práce, a preto nebolo porušené právo strán na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR. So zreteľom na uvedené žalobkyňou namietaný odvolací dôvod týkajúci sa neprávneho obsadenia súdu neobstojí.

14. So zreteľom na vyššie uvedené skutočnosti nepovažoval odvolací súd za opodstatnené dôvody, na ktoré poukazovala žalobkyňa vo svojom odvolaní, a pokiaľ teda súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu premlčania uplatňovaného nároku, rozhodol vecne správne, a odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého v odvolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Podľa obsahu spisu žalovanému žiadne trovy nevznikli, je preto v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodnúť priamo tak, že žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.februára 2018 sp.zn. 7Cdo 14/2018 uverejnené pod R 72/2018 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 8/2018).

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v

plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).